

MANTANA 11

Měsíčník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 11

Listopad 2012

Úvodník

V lednu jsem vás na tomto místě žádal, ať si zkusíte tento rok prožít tak, jako by byl váš poslední. Doufám, že jste si to vzali k srdci a během roku si splnili všechny své dlouholeté sny a realizovali výstupy, které jste dlouho odkládali. Magické datum 21. 12. 2012 se totiž kvapem blíží a kdo ví, co se ten den, případně další dny, opravdu stane?! Možná, že nic zásadního, ačkoliv to by mi přišlo docela škoda, protože to, co se v současném světě i v našem státě děje, už je na hranici únosnosti. Proto doufám, že příroda přeci jen zakročí a nějakou „menší“ přírodní katastrofou nás podnítlí ke změnám, vedoucím k lepším zítřkům. Příjemné přežití konce roku 2012 všem přeje Jířa.

Upozornění

Vzhledem k tomu, že čtvrtěční hodiny na horolezecké stěně v Kadani nejsou kapacitně využívány dětmi, je stěna přístupná dospělým v době od 18.30 hod. do 20.00 hod. a to až do odvolání.

Promlouvej ke mně šeptem

Vysoké Tatry

12. - 15. 11. 2012

Blahouš Kluc

Za svého života jsem mnoho nepřemýšlel o podstatě horolezectví. Články o oprávnění horského sportu, o chození s průvodci nebo bez nich, filosofické úvahy o alpinismu a podobné, to mne věru nikdy nezajímalo. „Výkon“, způsob, jak si počíná ubohý smrtelník, aby dospěl k horám, nekonečně bohatým, nesmrtelným, věčným, zdál se mi vždy něčím vedlejším. Kdyby se mne někdo zeptal, jaký má být horolezec, odpověděl bych, že má být opravdový, ušlechtilý a skromný. Vždy mě trochu mrzel „horský sport“. Příliš v něm cítím povrchnost. Nevyhledávejme horu jako lezecké lešení, hledejme její duši! Tot' Dr. Julius Kugy ve své knize „Ze života horolezce“.

S tímto úryvkem se mohu ztotožnit až na první větu,

Satan a jiné

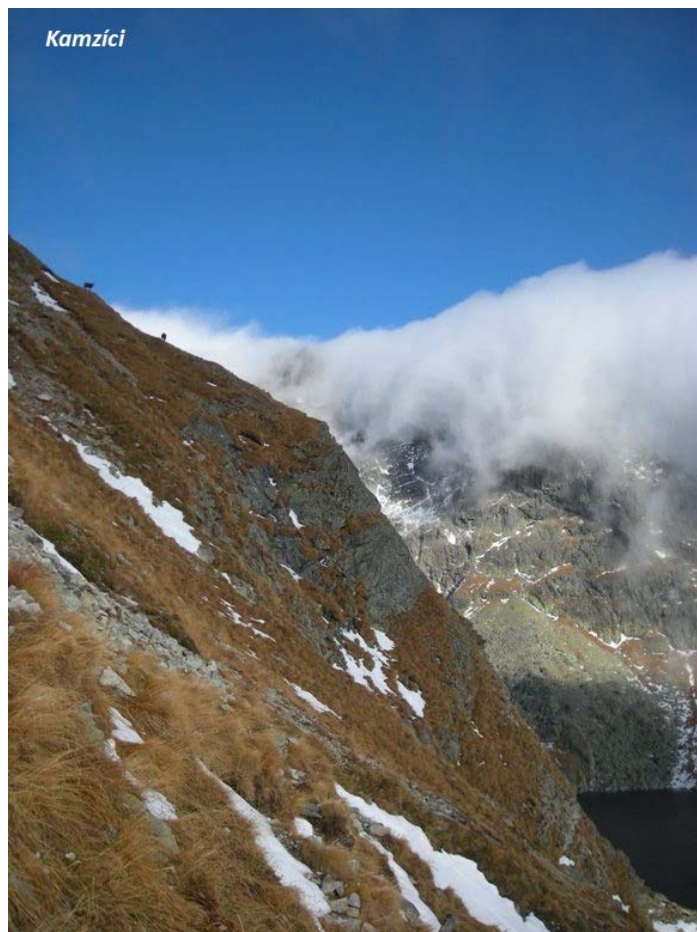
neboť já o podstatě horolezectví přemýšlím. Možná je to dáno dobou, kdy jsem konfrontován s různými pojetími mnoha různých přívrženců horského prostředí. Asi nejvíce vnitřně bojuju s různými příkázáními, nařízeními a zákony, které ustanovil opět člověk, ochranou přírody jmenovaný. Já se toužím v horách pohybovat, aniž bych byl mučen vědomím, co zase za zákon porušuju. Přírodní zákony myslím jasně vymezují, co si člověk může v horách dovolit. Sám moc dobře vím, co se stane, když se poraním v opuštěné krajině, jak studí zmoknutí, jak se klopýtá za tmy a jak je příroda nekompromisní k člověku nepřipravenému pro pohyb v horách. Každá chyba se trestá a je to tak dobře ...

Zažíváte taky ten pocit, že na vás někdo mluví, něco konáte a jste účastni nějaké události, ale stále máte v sobě tu touhu jít pryč, co nejvýš do hor, dívat se na tu krásu, být sám se sebou, uspořádat si myšlenky, nebýt rozptylován nikým jiným?! Znáám jedno takové místo, které mi je milejší než všechna ostatní - Vysoké, resp. Západní Tatry.

12. 11. 2012 Balím věci, a ačkoliv termín v listopadu se zdá být pro pobyt v horách nejméně vhodný, tak předpovědi po období sněžení slibují stabilní počasí s rozumnými teplotami. Na web kamerách vidím kopce po-

Mengusovské štíty v mracích

Kamzíci

kryté sněhem a mlhu, ale nedá mi to a vyrážím busem do Prahy, a pak vlakem do Štrby. Plán není pevně daný, odvíjí se podle aktuálních podmínek.

13. 11. 2012 Za svítání, které přes mlhu nevidím, vystupuju z vlaku. Vypadám na tom opuštěném nádraží s batohem trochu divně. Zubačkou se přemísťuju do Štrbského plesa, kde je viditelnost ještě horší. Ještěže to tu znám, tak šlapu k lesu k červené značce. Všude je vlhko a nevlídno a po sněhu ani památky. Řekl jsem si, že mám dovču, a tak nepospíchám. Prohlížím informační tabule, kterými je opatřena stezka na Popradské pleso (1494m) a napájím se z pramínku, který cestou potkávám. Na Popradském je mrtvo, vidím jen personál, který na mě překvapeně civí. Odskočím si a raději odkráčím do neznáma. Napojuju se na modrou značku a s nejasnou představou cíle se

prodírám přes zavlhlé kameny na stezce do nitra Mengusovské doliny. Nádherný vzduch a svěží voda mi dodává energii, ale něco mi chybí. Sluníčko. To zahlédnu vysoko nad sebou někde pod Satanovým plieskem. Hned mě nakopne a já pospíchám výše. Najednou se dostávám nad hranici mlhy a nechám se laskat paprsky slunce. Jak osvěžující. Po levé straně se vypíná výrazný skalní masiv s Baštami, Satanem a dalšími. Ten je pokryt sněhem, ale jinak sníh postrádám. Naopak mám pocit, že jsem v období příjemného jara. Konečně se dostávám k Velkému Hincovo plesu (1944m), kde je hladina vody rozvlněna silným větrem. Mengusovské štíty jsou zahalené v mracích, které se různě přeskupují a vlní. Nemůžu se toho divadla vynadávat. Musím se pořádně obléknout, protože mi okamžitě mrzne celé tělo. Po levé straně vidím serpentinu na teď už mnou vytýčený cíl Vyšné Koprovské sedlo (2180m), a kdyby to šlo dále, tak na Koprovský štít (2367m). Cesta je pokrytá sněhem a od sedla je vrchol zahalen v mracích. Pomalu stoupám a dívám se na tu měsíční krajinu pod sebou. Vše má v tom slunci takový kovový lesk. Sníh je na cestě nepříjemný, chvílemi je rozbředlý, pak zamrzlý, někdy je pod ním led. Zatím ale nechávám mač-

ky v batohu. Najednou slyším povědomé „pffffuuu“. Rozhlédnu se a vidím dva kamarády kamzíky. Zamávám jim a pokračuju ve výstupu. Konečně se dostávám do sedla. Jsem zcela pohlcen mrakem. Viditelnost není dobrá, ale rozhodnu se pokračovat, dokud bude terén schůdný. Vystoupám až na evidentní předvrchol a zde zvažuju, co dál. Sníh je čím dál horší a terén se mi v té mlze zdá být špatně schůdný. Možná na mě padne i odlehlost místa a vydávám se pár desítek metrů před vrcholem zpátky. Dobře se orientuju po svých stopách a značkách, které jsem vytvořil při výstupu hůlkami. V sedle si obuju mačky, které mi dobře slouží na zasněžené stezce ze sedla. Sejdu pod Hincova plesa, Malé pleso je zamrzlé, a na závětrné straně konečně obědvám. Užasle nasávám energii místa a kochám se pohledy na celou dolinu. Z mého místa je patrné, že se mrak zastavil za Popradským plesem. Už jsem líný stoupat na Rysy, kde vidím také sníh, a tak sestupuju k Popradskému. Užívám si slunečný den. Dole jsem už kolem 14.00 hod., tak se odeberu na Symbolický cintorín. Je až zarážející, kolik je zde cedulek s odkazem na ukončený život v horách. Pročítám si pořádně každou cedulku, hlavně místo události a uvažuju nad příčinami skonu. Pak se doploužím k plesu, kde si

Ze Sedla pod Ostrvou

vařím polévku a válím se při pohledu na Tupou a na západ slunce nad štíty Zlomiskové doliny. Najedený jdu na pivo do restaurace, kde na mě číšník v prázdné hospodě zírá, já na něj, takhle asi 10 minut, než mi dojde, že si pro pivo budu muset dojít sám. Nic se zde nezměnilo. Také se recepční zeptám, kolik by stál nocleh s vlastním spacákem. 15 euro mi přijde dost, tak jí poděkuju a po třech pivkách odkráčím pod přístřešek, kde je rovná dřevěná podlaha. Péřový spacák mi poskytne dostatečný komfort i v mrazivé noci (díky za půjčení Happy rodině).

14. 11. 2012 Za svítání mě probudí štěkot nespokojeného psa, tak odkráčím k plesu, nasnídám se a vyrážím po magistrále do Sedla pod Ostrvou (1984m). Povrch je suchý, i když ještě mrzne. Tuším, že bude nádherný den. Najednou vystoupám do sedla a odhalí se mi daleké výhledy do vnitrozemí Slovenska. To se utápí v kompaktní inverzi, jen v dáli vystupují

Lomnický štít vpravo

vrcholky jiných pohoří jako ostrovy v moři. Chvilí vegetím u bivaku. Je tu krásně. Pokračuju po cestě složené z kamenů k Batizovskému plesu. Podcházím vrcholy Klinu, Končisté až dojdu k plesu, které je objímáno ze tří stran krásnými vrcholky, mimo jiné i nejvyšší horou V. Tater Gerlachovským štítem (2654m). Vrásky skal jsou vyplněné sněhem, což vytváří krásný kontrast s tmavou skálou. Voda z plesa stéká do údolí a dokresluje tak osamělou kulisu. Nasávám ten nerušený klid. Pokračuju dál až ke Sliezskemu domu (1670m), v podstatě je cesta s kopce. Zde rozvalím své harampádí vč. spacáku. Až v okolí hotelu potkávám skupinku lidí. Slunce mě dobíjí a asi nějak zaujmu jednoho staršího

Lomnický štít vlevo

Ostraváka, který za mnou přijde. Nabídnu mu bonbón, on mně slivovici, povídáme o horách a medvědech. To je oblíbené téma každého návštěvníka Tater, zdá se. Po vydatném odpočinku sbalím fídlátka a hrnu si to kosodřevinou ve směru na Hrebienok (1285m). Cestou už potkávám pár lidí, také borce v tílku, s knírkem a odstávajícíma ušima. Nemýlím se a na mé „cześc“ odpovídá „Dzień dobry“. Docházím na Hrebienok a zírám na Lomnický štít (2633m), ten vrchol mám v hlavě už dlouho. Pozdní slunce ho krásně zbarvuje do rezava. Místa je pokryt sněhem a já se rozmyšlím nad cílem na druhý den. Za světla, pro pokročilý čas a únavu, bych už nestihl Zbojničku. Takže se uklidím na noc do Bilíkovy chaty. Důvodů je

Lomnické sedlo

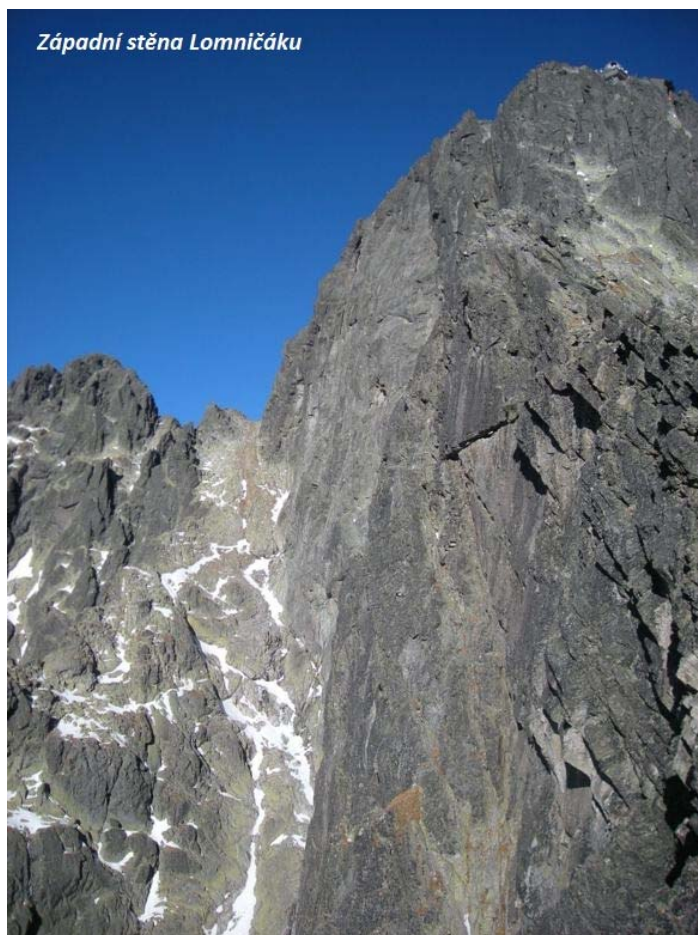
několik. Nejhorší je asi ta nuda ve spacáku, když se stmívá už v 16.30 hod. Taky zvažuju rizika spojená se zvýšeným výskytem medvědů v této oblasti a sprcha mi taky neuškodí. Milý recepční mi nabídne nocleh ve spacáku za 10 euro, pivo stojí 1,70 euro. Házím batoh na poval a jen s hůlkami jdu rozjímat k vodopádům. Pak se chci podívat na jednu výstupovou trasu na Slavkovský štít, tak stoupám k Rainerově chatě (1295m). Když k ní docházím, tak zažívám takové trochu pro mě zvláštní setkání. Z chaty vychází provozovatel chaty, kterého jsem zde potkal před 12ti lety, jak seká dřevo. Tehdy mě napadlo, že takhle by měl vypadat horal. Pokynu na něj a jdu dále. Zde opět potkávám 85letého Slováka, kterého pozdravím, ale on se místo pozdravu jen zastaví a z metru se na mě dívá, spíš zírá. Trochu znejistím a ptám se, co má být a jak mu můžu pomoc. Až po chvíli mi řekne, že nedoslýchá. Dáme se do přátelského hovoru, svěří se mi, že je zaníceným turistou, který obešel všechna pohoří v Čechách, Slováci jsou somáry, protože na rozdíl od Čechů neumí nic pořádně zorganizovat, kdo se chová na Slovensku špatně k turistům, je ko..t. Tím mě dost pobavil. Popřáli jsme si štěstí a já se ještě chvíli toulám a za tmy jdu na chatu. Uvařím si venku jídlo a sním o Lomničáku. Dozrává to ve mně. Jak to trochu půjde, tak jdu

druhý den nahoru. Po několika pivkách v příjemném prostředí restaurace se válím v rozpáleném povalu. Docházím k závěru, že se mi stejně líp spí ve spacáku pod hvězdami.

15. 11. 2012 Balím věci, snídám a vyrážím promrzlou dolinou ke Skalnaté chatě (1751m). Až když vyjdu z pásma lesa, tak mě trochu ohřívá slunce. Pěkné výhledy jsou jen občas na Slavkovský štít, ale v hlavě mi hučí jiná touha. V předepsaném čase docházím bez setkání s živou duší k lanovce.

Zde jsou jen dělníci. Vždycky se zde motala tuna turistů, ale ti jsou bez funkční lanovky bezvládní. Hurá. Měl jsem ráno jen vločky,

Západní stěna Lomničáku

tak dojdám poslední chléb a špek. Napájím se čajem, uklízím batoh za boudu a zcela nalehko vyrážím vstříc Lomnickému sedlu (2190m). Říkám si, že kam dojdu, tak bude dobře. Jen zapluju do kosodřeviny, tak zjišťuju, že naho-

Malá Studená dolina

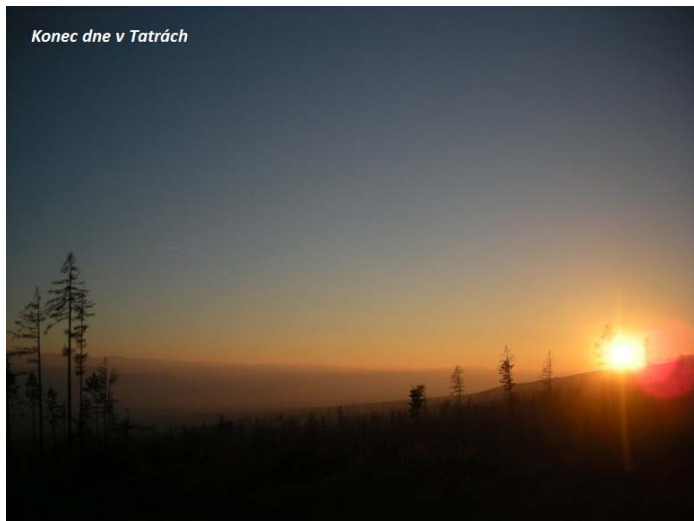

ru vede serpentínová stezka. Občas je pokrytá sněhem, to ale nečiní problém. Nespěchám, ale vytrvale ukrajuju metry. Konečně jsem v sedle. Jsem omráčen krásným pohledem na štítů Velké a Malé studené doliny. Nemůžu se tohoto kamenného království vynadívát. Konečně si rozpomínám, proč jsem zde. Hůlky nechávám v sedle a stoupám po hřebeni. Nejdříve po stezkách, pak ale přeskakuju kameny, neboť jsou stezky pokryté sněhem a hrozí mi sklouznutí. Nakonec musím i lézt lehkým a členitým terénem. Mám možnost jít po hraně se západní stranou Lomničáku a obdivovat kompaktnost stěny. Ta je už pro „velké kluky“. Cestou potkávám dva řetězy, které ulehčí výstup, já je ale oblézám, abych si taky trochu užil žuly. Dostávám se pod vrcholovou hlavu, a přestože je počasí ideální, tak to musím otočit. Mám před sebou plochu sněhu a zdá se mi, že nekompaktní skalní hranu nebo obtížné lezení. Další řetězy jednoduše nevidím. Nahoru bych se možná dostal, ale dolů by to bylo o tlamu. A tak zamávám vrcholu opět pár desítek metrů pod ním a beze spěchu sestupuju. Nicméně nemám v sobě pocit zklamání, spíš cítím, že jsem se opět tak sžil s tímto kamenným světem, že se považuju za součást a s pokorou přijímám, co mi nabízí. Při sestupu slyším „pfuuua“ a odpovídám stejně třem kamzíkům. Trochu si stačím zalézt na jedné několikametrové plotně, kterou jsem předtím oblezl „skrytým“ zářezem. V sedle si odvychnu a s úsměvem na rtech potkávám

v serpentínách Čecha, který míří směrem nahoru. Má cepíny, helmu a vůbec je dost špičkově vybaven. Říká, že je z Krkonoš, má povolenku, medvědi asi spí, ochranáři zde hlídají většinou o víkendu, a když funguje lanovka. Chce vidět západ slunce na vrcholu. Hurá, romantici ještě nevymřeli. Hodně štěstí kamaráde. U boudy vezmu batoh a proti plánu jdu delší, ale hezčí cestou do Starého Smokovce opět přes Hrebienok. Potkávám pár lidí, ale je to prostě nic proti sezóně. U Zámkovské chaty dobírám vodu a nejraději bych v Tatrách žil. Třeba se mi to někdy splní. Při západu slunce docházím do Smokovce, električka mi ujede před nosem, tak jdu do jídelny, kde halušky dělají jen o víkendu, tak si objednávám maďarský guláš. Ten by taky měli umět. A pivo. A langoš. A dvě slovenské soudružky s dětmi se mě opět vyptávají, odkud a kam jdu, a tak se s nimi bavím a nabízím jim bonbón. Električkou za 1,50 eura dorážím do Popradu a čas před odjezdem nočního vlaku využiju návštěvou Slovenské hospody, kde mají jen české pivo, protože slovenské údajně nikdo nechce. Já bych si ho třeba dal. Prázdné kupéčko, asi díky mé tatranské vůni, jsem uhájil až do Roudnice nad Labem. A v Chomutově, na nádraží, končí další krásný čas v horách. Jen neobratně dokážu popsat ty pocity při osamělém putování. Každý by měl mít své místo, kde se zastavil čas a myšlenky si poletují, aniž by je cokoliv rušilo.

Blagodan

Konec dne v Tatrách

Zdobení vánočního stroměčku pro zvířátka

Oblíbená akce Zdobení stroměčku se uskuteční v **sobotu 15. prosince 2012 v Brodcích u Kadaně**. Zázemí u kachlových kamen nám letos nabídli Ot'ák s Radkou a kromě zdobení stroměčku samotného, které bude cca v 18.00 se připravte na výlet do okolí Brodců, sáňkování a bobování (pokud to sněhové podmínky umožní), krmení koníků, stezku odvahy pro děti i pěveckou a hudební produkci z vlastních zdrojů. Sraz účastníků je plánován v dopoledních hodinách. Kromě dobré nálady sebou vezměte vše, co je potřeba k navození správné vánoční nálady. Tvrdý alkohol, cigarety, pánské časopisy a marihuanu, prosím nevozte!

Ze světa lezeckých závodů

Martin Jech absolvoval dne 3. 11. 2012 v Gemozacu ve Francii mistrovství Evropy mládeže v lezení na obtížnost a v kategorii A obsadil na obtížnost 39. místo a v rychlosti 21. místo.

Taktéž se náš mimozemšťan zúčastnil ve slovinské Kranji posledního závodu Evropského poháru mládeže ve sportovním lezení na umělých stěnách a Martin obsadil krásné 33. místo.

K dosaženým výsledkům na závodním kolbišti za Horoklub Chomutov gratuluju, přeju hodně síly a chuti do dalšího tréninku a dále vznáším podiv a obdiv, že se nám zatím Jechoza vždy ze závodů vrátil, protože cestovat po Evropě je možná větší dobrodružství a zkušenost než samotné závody.

Blagodan

Podzimní soustředění mládeže – Kalymnos 2012

14. - 28. 10. 2012

Jiří Šťastný

O podzimních prázdninách každoročně vyrazíme na soustředění mládeže do Arca. Díky dotaci z ČHS na výcvik mládeže ale letos navrhují udělat změnu a soustředění uskutečnit v termínu 14. - 28. 10. 2012 na Kalymnosu. Oproti Arcu je Kalymnos skutečným lezeckým rájem, a to nejen díky obrovskému množství perfektně zajištěných sportovních cest, ale zejména díky velmi příjemnému klimatu, kdy teploty v tomto období celodenně překračují 20°C ve stínu a teplota moře je také ještě příznivá na koupání, což umožňuje výbornou relaxaci po celodenním lezení. Obesílám tedy všechny mládežníky s dotazem, jestli si jsou schopni vyřídit ve škole volno na 14 dní a na soustředění s námi pojedou. V rozpočtu mám peníze pro max. čtyři účastníky, a tak doufám, že se jich nepřihlásí víc. Jako první se hlásí Martin, což mě vůbec nepřekvapuje, protože hlavně kvůli němu to celé organizují. Další, kdo si vyřídili ve škole volno, jsou Mates s Vojtou. Tom to nakonec vzdává, protože příprava na maturitu je prý přednější, což ale chápou. A tak kupuji letenky jen pro tři mládežníky a pro Happy family. Ubytování nakonec zařizují v Panormitis studios, protože u Zástěráků je v tomto termínu ještě plno.

V sobotu v 10.00 hod se scházíme tradičně všichni před „liduškou“ v Chomutově, odkud nás Pelcík odváží do Prahy na letiště. Při čekání na nástup do letadla potkáváme naše kamarády Vopatovi, se kterými jsme byli v roce 1999 v Thajsku, a zjišťujeme,

že budou na Kalymnosu ve stejném termínu, jako my. Pak už nastupujeme do poloprázdného letadla, protože se jedná o poslední let z Prahy, který má přivést turisty z Rhodosu a Kosu zpět domů. Díky mezipřistání na Rhodosu je let o něco delší, ale zase jsme tam nikdo ještě nebyli:o). Po přistání na Kosu si rychle bereme dva taxíky, abychom stihli trajekt v půl osmé na Kalymnos, ale až v přístavu zjišťujeme, že to bylo zbytečné, protože od loňska změnili jízdní řád a trajekt jede až v půl jedenácté. Čekání si zpestřujeme procházkami po nábřeží, pozorováním hvězd a marnou snahou uspat Filipka na molu. Ten samozřejmě usíná až během půlhodinové plavby na Kalymnos, a tak ho spícího přenášíme do dalšího taxíku, který nás odváží k našemu studiu v Armeos. Martin jede s Vopatovými v druhém taxíku, protože bydlí nedaleko od nás. Ve studiu na nás čekají, předávají nám klíče od pokojů, ukazují nám celý komplex a přejí příjemný pobyt. Zmoženi celodenní cestou před půlnocí uleháme do postelí a těšíme se na zítřejší den.

Ráno nás budí slunce a nebe bez mráčků. V noci bylo snad 25°C, spali jsme jen pod prostěradlem při otevřeném okně a bylo nám krásně teplo. Ráno si oblékáme kratšasy a trička a snídáme na terase s parádním výhledem na protější ostrov Telendos.

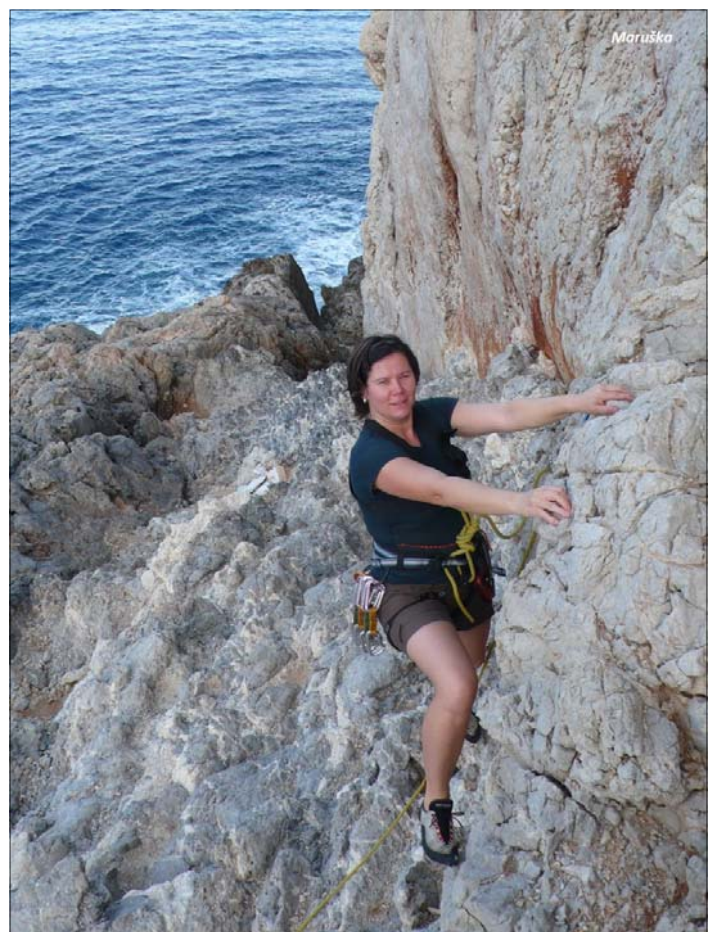

Filípek se v noci budil, a tak jsme s Maruškou pěkně unavení, vůbec se nám nechce jít lézt. Kluci jsou ale natěšení, a tak beru Filípka a jdu jim ukázat přístup do sektoru Illiada, kde je několik lehčích cest na rozlezení pro Matesa a Vojtu a spousta těch těžších pro Martina. Zatímco kluci jdou lézt, já s Filípkem jdeme navštívit Zástěráků domek, kde je živo. Filípek to tu poznává, už tady byl třikrát, ale asi si pamatuje jen tu loňskou návštěvu, protože před tím byl ještě mimino. Potom se vracíme zpátky do studia, dáme si oběd a po něm se jdeme vykoupat do moře. Kupodivu je příjemně teplé, což se Filípkovi moc líbí. Pak ještě nakoupit u Antonise, který nás opět po roce vítá zpět a má úsměv jako obvykle od ucha k uchu a za krásně vlahého večera se vracíme zpět do studia. Večere na terase s výhledem na zapadající slunce je parádním zakončením prvního dne.

Další dny už jsou jeden jak druhý. Po snídani odchod do skal, po lezení pravá italská zmrzlina a koupání v moři, večere buď na terase nebo v taverně u Panosze. Zdejší giros nebo stifado totiž nemá chybu. Obzvláště když se zapijí místním pivem Mythos. Za zmínku stojí hned druhý lezecký den, kdy mohlo dojít k pěknému průšvihů hned na začátku zájezdu. Poradil jsem Martinovi parádní dlouhé 6b v sektoru Poets, které jsme šli vloni se Štěpánem. Je to skoro 40 m dlouhý sokolík. Martin ho v pohodě vylezl, ale Mates si při spouštění neohlídal konec

lana, a ačkoliv měli osmdesátku, Martin přistál dole v křoví. Naštěstí jen z malé výšky, ale stejně měl kliku. Po vytahání trnů ze všech možných i nemožných míst a přesunu do vedlejšího sektoru Zeus si Martin vylepšil pošramocené morál OS přelezem cesty Blond 7c. Tím bylo jasné, kam asi bude Martin v dalších dnech mířit.

Následující dny lezeme v sektorech Poets, Iannis a odpočinkový den, kdy Filípka dopoledne hlídají kluci, využíváme s Maruškou k výpadu do Dolphin Bay, kde je lezení hned u moře. Kulisa je to sice parádní, ale chyty jsou tak zasolené, že neskutečně kloužou. Dáváme pár hvězdičkových cest, ale pak už začíná být na slunci horko, a tak se vracíme zpět. Další lezecké dny jsou ve znamení sektoru Spartakus, kde jsme s Maruškou ještě nikdy nebyli, protože se nám tak vysoko s malým Filípkem dříve nechtělo. Martin tady má vyhlídnutou cestu Daniboy za 8a, která se pro něj stává cílem tohoto zájezdu. První pokus sice nevypadá vůbec nadějně, ale tvrdí, že to půjde. S každým dalším pokusem je to lepší a lepší, ale sil ubývá, a tak RP bude muset počkat až na zítra. My ostatní si přelézáme parádní dlouhá 6b a 6c, kterých je tu okolo dostatek. Druhý den Martin Daniboye na druhý pokus přelézá a je rád, že to má za sebou a může si lézt už jen to, co se mu bude líbit. Přecházíme do sousedního sektoru Spartanwall, kde lezeme až do večera, protože je tu dlouho stín.

Na neděli připadá další odpočinkový den. Půjčujeme si jedno auto a jeden skútr a jedeme objet celý ostrov, protože druhá strana je prý úplně jiná. Kluci se pravidelně střídají na skútru a nikomu nevadí, že ani jeden z nich ještě nemá řidičák. Projíždíme přístavem v Pothii, traverzujeme úbočí nad mořem a zastavujeme až ve Vathi, které je opravdu nezvykle zelené. Rostou tady dokonce ovocné stromy a u cesty jsou políčka se zeleninou. Chvilí se tu procházíme a kocháme se pohledem na okolní kopce, kde na tom nejvyšším je vidět meteorologická stanice. Pak opět nasedáme do vozidel a vyjíždíme nahoru na hřeben, kde v silném větru děláme foto u altánku, a pak rychle sjíždíme kolem lezeckých sektorů do Aginonty, pokračujeme podél pobřeží do Skalie odkud opět stoupáme na hřeben, abychom mohli sjet do Palionisos. Zástěraci této zátoky říkají Úžasňákov a je to tu opravdu báječné. Silnice končí ka-

mennou lavinou, u které necháváme auto i skútr a k moři jdeme pěšky. Chvilí zde šnorchlujeme, ale jelikož už začínáme mít hlad, odcházíme do nedaleké taverny, kterou nám Zástěraci doporučili. Je otevřená jen o víkendu, protože její majitel Nikolas Makarounas je přes týden učitelem. Kluci si objednávají stífadu, ale protože to prý bude dlouho trvat, dáváme si nejdřív řecký salát a smažené kalamáry. Kluci se na mořské potvory moc netváří, a tak si s Maruškou dáváme pořádně do nosu. Dlouhou chvíli dalšího čekání nám Nikolas krátí hraním na

místní mandolínu (nebo co je to za divný nástroj). Kluci už jsou asi opravdu hladoví, neustále se ptají, kdy už to bude. Po několika hodinách čekání Nikolas konečně přináší tolik očekávané stífadu a klukům málem vypadávají oči z důlku. Namísto hovězího masa, na které jsou zvyklí od Panosze, na ně z talíře totiž koukají chobotnice. Asi to už bylo na ně moc, znechuceně odcházejí a odjíždí na skútru pryč. Já si tedy dávám další porci výborných chobotnic a snažím se Niklasovi vysvětlit, co se stalo. Jako omluvu za chvíli přináší ještě domácí koblížky s výborným místním medem, ale to už fakt myslím, že puknu. Po zaplacení se s Nikolasem loučíme a jedeme vrátit auto zpět do půjčovny. Najeli jsme báječných 50 km a při tom objeli celý ostrov. Nevím, co se tam klukům nelíbilo, vždyť to byl krásný odpočinkový den :o).

Po neděli se nám trochu ochlazuje, což je sice lepší na lezení, ale na koupání už to moc není. Během druhého týdne pobytu navštěvujeme sektory Arhi, Ocean dream, Olympic wall, Afternoon, Kalydna a Grande Grotta. Jeden den jel Martin s Vopatovými na skútrech lézt do Sikati cave a já s Vojtou jsme vyrazili na vícedélkovou cestu na Telendos. S přesunem lodí, nástupem a obzvláště ne-

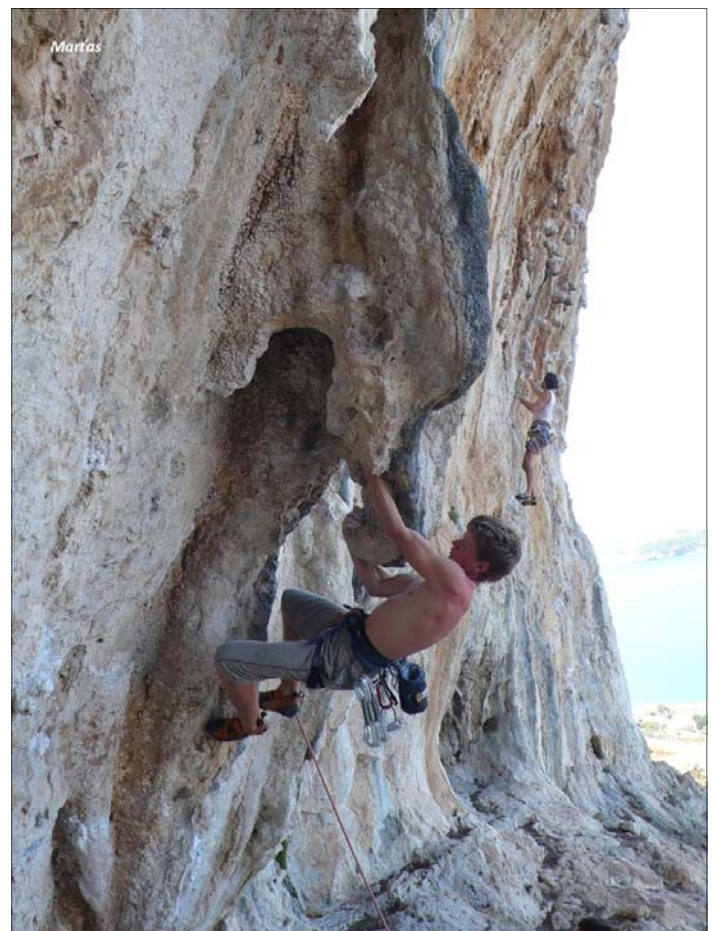

ráno nejprve řešíme, kolik je vlastně hodin, protože v noci se měnil čas a někomu se mobil přepřidil automaticky, někomu vůbec a někdo si nastavil nový čas manuálně. Nakonec Martin přeci jen správně odchází v půl šesté a nám po šesté hodině přijíždí taxík. Po chvílce jízdy Martina potkáváme asi na půli cesty a je nám jasné, že takhle trajekt v 7 hod nestihne. Naštěstí se mu podařilo stopnout nějaký skůtr, který ho vzal i s tím velkým batohem, co měl na zádech a odvezl až do přístavu. Stejná situace se opakovala i na Kosu, kdy my jsme jeli z přístavu na letiště taxíkem, zatímco Martin dorazil na letiště až po té, co už jsme byli všichni odbaveni. Ale zase se ten den pěkně prošel :o)

Jiřa

konečným sestupem to byl parádní celodenní výlet. Ale stálo to za to, cesta Wings for life 6a má oficiálně 10 délek, ale dá se to stáhnout na pět, protože jsou hodně krátké a zbytečně přejištěné. I když opatrnosti není nazbyt, jelikož na ostrově nefunguje žádná horská záchranná služba, takže případný pád ve stěně s nějakým poraněním by mohl být dost vážný problém. Martin v Sikati přešel jedno 7c+ (dříve 8a) a jedno 7c na OS, takže super výkon.

Nakonec ještě jedna veselá příhoda z odjezdu. Jelikož Vopatovi odjeli o den dříve, řešili jsme, jak se dostaneme ráno na trajekt. V šesti lidech se s bagáží do jednoho taxíku nevejdeme a klukům se nechce platit za svůj taxík. Martin tedy navrhuje, že ráno vyrazí dřív a do přístavu dojde pěšky. V neděli

Z nejhodnotnějších cest, které mládežníci na soustředění přešli, bych jmenoval asi tyto:

Sektor Spartakus	Daniboy 8a RP	Martin
Sektor Sikati Cave	Adam 7c+ OS	Martin
Sektor Grande Grotta	Aegialis 7c OS	Martin
Sektor Grande Grotta	Priapos 7c OS	Martin
Sektor Ocean dream	Capucine 6c OS	Mates
Sektor Olympic wall	La bite ... 6c OS	Mates
Telendos S face	Wings for life 6a, 250 m	Vojta x Jiřa

Dopito, dotancováno, doslaňováno - Hubertus u Karlových Varů

9. - 11. 11. 2012

Milan "Svinčo" Svinařík

Šéfredaktor Mantany mě pověřil, abych sepsal pár řádek o letošním posledním slanění našeho Horoklubu. Tak tedy - kdo někdy něco organizoval pro větší dav, tak ví, že je to vesměs pakárna, za kterou nemá cenu čekat žádný vděk. Jsa si vědom tohoto faktu, jsem celé sobotní dopoledne bez reptání následoval Deivinu, která se již po několikáté zhostila organizování bojové hry, ačkoliv s pošramocenou rukou a zápalem plic by měla spíš relaxovat doma. Všichni se nakonec pro bojovku nadchli. Někteří až moc! Týně diagnostikovali v nedaleké nemocnici otřes mozku po té, co s ní Ungřík nechtěně šlehnul o zem při přenášení dřevěného hranolu. Jana von Ústí (Pájovka) si zas přivodila srdeční arytmií při

rvačce o šátky. Takže určitě nejen za sebe, musím Deivině a Tomovi vyslovit díky za skvělý scénář sobotního dopoledne.

Někteří z vás namítnou, že jsem přeskočil páteční přípravný večírek, kterému důvěrně přezdíváme „Páteční kytarořev“. Výhodou tentokrát oproti jiným ročníkům bylo to, že se sešlo vícero muzikantů (3 kytary, 1 basa, 1 flétna, 1 housle), takže žánrově jsme pokryli téměř celý vesmír. Večírek samotný by vydal na separátní článek, ale pokud to mám ve stručnosti shrnout, tak bych řekl: „Bylo to tradičně falešné, nerytmické a hlučné, ale výborně jsme se u toho bavili.“ Takže dávám osm bodů z deseti. Celkem nás tam křepčilo asi třicet homo sapiens s postupem času se měnících na homo debilis. Velmi mile mě překvapila účast našich mazáků ze staré gardy (Meky, Fe-

ry, Čára, Štěpán) a taky již tradiční posily ze spřátelených oddílů z Ústí nad Labem.

Ale zpět k sobotě – po té, co se venku dobojovalo a na nedaleké Šemnici slaniho, se zasedlo do hospody, a povídalo, jedlo a pilo až – až kde se vzal, tu se vzal Fox ta liška podšitá, který se svou ALBUMáckou squadrou rozjel malý country bál. Horolezci obvykle netrpí ani hudebním sluchem ani smyslem pro rytmus, takže taneční kreace na bluegrassovky chvílemi připomínaly powerplay v hokeji. Byla to taková malá

obdoba televizní show Stardance. Akorát body se neudělovaly. Hudebně taneční program několikrát zpestřily tradiční soutěžky v požívání tatranek, pití piva na ex a podlézání stolu. Něco po desáté naskočila ze střídačky kapela Bee Bee Band, která svým bluesrockovým repertoárem roztančila i ta poslední polena (včetně mě), která zatím stála v koutě. Někdo tancoval ve dvojici, někdo ve skupině, někdo sám. Například Bárt tančil sám s pivem v ruce a s přivřenýma očima pokyvoval svou vlasatou hlavou do rytmu, což značilo, že muzika je very good a já věděl, že jsem vybral dobře. Kluci z Bee Bee Bandu vydrželi hrát až do dvou po půlnoci. Ale paní

vrchní ještě neměla vyhráno. Hudební nenasytové z Horoklubu a Albumu ještě hodinu džemovali, až i oni nakonec vyklidili pozice. Jen úplně nefanatičtější jádro – Bárt se svým sacím komandem – ještě pokračovali v muzicírování venku pod slunečníkem (za tmy, mlhy a mrholení) až do šesti do rána.

Neděle – u snídani s hrůzou zjišťuji, že fotosoutěž vyhrál Blagodan-Pytlič-Krajinu-Náhodně-Kompaktem-Vyfotič, který se z toho upřímně

snídají vajíčka, sací komando si dává pivo. Sedíme, snídáme a vstřebáváme dojmy. Konstatujeme, že muzika se hodně povedla. Lidí to říkali. Venku je hnusně a leje. Postupně se všichni vytratili a autama odfrčeli za svým tím svým, jen brácha a Bárt vyhrožují, že půjdou vandrem na vlak. Nakonec nešli. Narvali se v šesti k Veronice do auta.

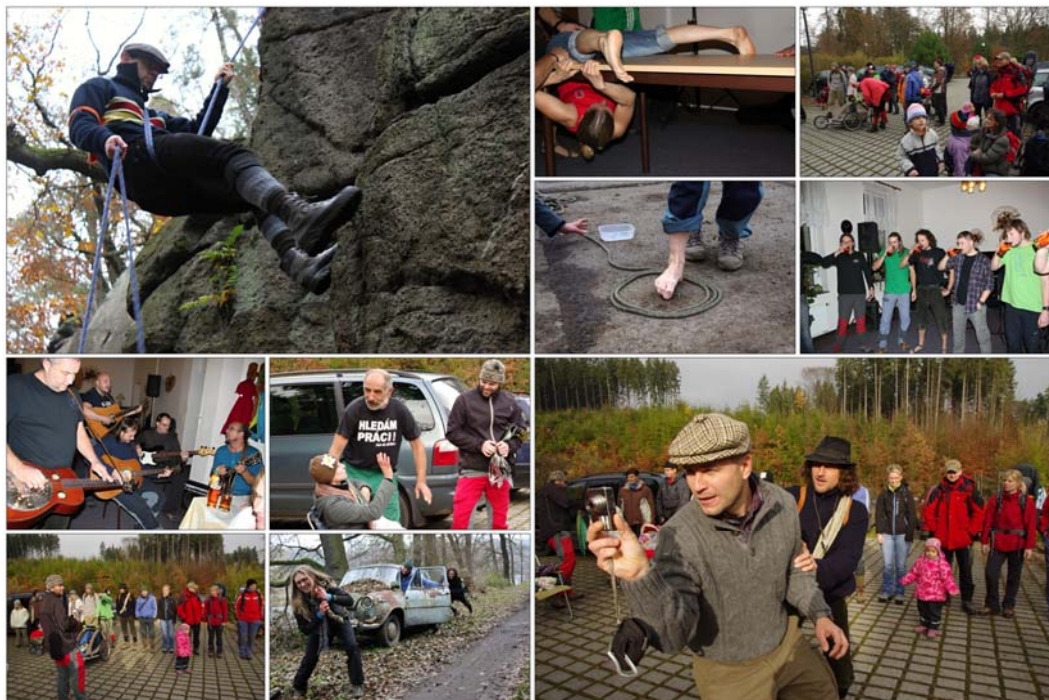
Na závěr bych ještě chtěl poděkovat paní vrchní, která oproti jiným z minulých ročníků fungovala skvěle a vůbec neprudila. A to už dnes není také samo sebou, což notoričtí „slačovači“ dobře ví.

PS: SMS od Bee Bee Band pro Horoklubáky: „A vy jste byli výborný publikum, to se hned jináč hraje. Když budete chtít, tak se opět ozvěte. Rádi přijedem. Nashle.“

radoval a poškleboval majitelům dražších fotoaparátů, jejichž vededla zůstaly ve všelidovém hlasování za ním. Náladu mi spravil pohled na sací komando, zejména mého brácha, kterému se setrvačnick točil ještě ze včerejška dost rychle. Zatímco ostatní

Lezecká stěna v Jirkově

Ahoj všichni,

chtěli bychom lezeckou veřejnost ze širokého okolí informovat o stavbě lezecké arény v Jirkově. Pracovali jsme na tomto projektu spoustu měsíců a nakonec se nám povedlo domluvit se na finanční spolupráci s městem Jirkov a přesvědčit je o této velkolepé akci.

Aréna se staví v budově starého kulturního domu v Jirkově – Ervěnicích. Ve velkém sále bude postavena lezecká aréna a malý sál bude výhradně pro boulderingové nadšence. Strop velkého sálu se z části zvýší o 5 metrů, takže stěna bude dosahovat výšky 13 metrů. Cesty budou postaveny na 1100 m², bude zde kolem padesáti lezeckých linií. Stavět je pro nás budou žlebští borci Prcas a Pájka, takže je na co se těšit. Celou stěnu jsme se snažili vymyslet tak, aby si tam přišli na své všichni ti, co lezení mají rádi, ale i ti, co o tom teď ještě neví. Takže počítáme se všemi věkovými skupinami, začátečníky i náročnými lezci.

U stěny budujeme zázemí se sprchami a šatnami, krámkem a půjčovnou lezeckého vybavení, ale hlavně také příjemný bar, kde bude možné dále pokračovat v náročném tréninku, ale již v jiném stylu.

Otevřít bychom chtěli 1.2.2013. Doufáme, že se nám to podaří se vsí parádou dokončit.

Tímto bych chtěla oznámit, že hledáme pro práci v aréně lidi na krátkodobý, ale i stálý pracovní poměr. Kdybyste byl někdo zvědavý a nebo dokonce uvažoval o této možnosti, zavolejte na telefon **724 191 040** a pokecáme o tom.

Zdraví Nany a Jarda Zástěrovi

P.S.: Jo a kdyby nám chtěl někdo náhodou pomoci (třeba za volňásky na stěnu), taky volejte, budeme rádi.

Co nás asi čeká koncem roku 2012?

Jířa Šťastný

V článku, který vyšel v Mantaně v lednu, jsem trochu rozebral dostupná proroctví o případném konci světa, který má přijít koncem letošního roku, s největší pravděpodobností 21. 12. 2012. Prakticky ze všech proroctví je zřejmé, že se nebude jednat o konec světa jako takového, ale že s největší pravděpodobností dojde k ukončení jednoho cyklu a začátku cyklu nového, tj. k přechodu od času chaosu a válek do času míru a lásky. Já osobně si ale nedokážu představit, že by lidé ze dne na den změnili své těžce materiální myšlení a začali se věnovat svému duchovnímu rozvoji a pozitivnímu myšlení. Aby si lidé opět začali pomáhat a více si všímat svých blízkých, k tomu by podle mě musela přijít nějaká přírodní katastrofa. Když to fungovalo po povodních, tak to určitě bude fungovat i při jiné katastrofě. Vždyť kdy jindy jsou si lidé nejbližší, než když je potká nějaké neštěstí? Je to sice smutné, ale myslím si, že je to jediná cesta, jak dosáhnout změny myšlení lidí.

Možná si teď v teple svého pokoje či kanceláře říkáte, čím by nás asi tak mohla příroda tak zaskočit? Myslím, že když příroda bude chtít, tak s námi může zatočit celkem snadno. Málokdo si již dnes uvědomuje, nakolik jsme všichni závislí na energiích. Bereme totiž jako úplnou samozřejmost, že nám jde elektrina, teče voda a funguje plyn. Neumíme si představit, že by na delší dobu došlo k nějakému výpadku, který by rychle nikdo neopravil. Vždyť na to máme přeci velké firmy s dostatečným vybavením. Jenže nikdo nepočítá s extrémami, kterými by nás mohla příroda trochu prověřit. Co když třeba přijde silná sněhová bouře, která strhá stožáry vysokého napětí? Nebylo by to poprvé, co by se něco takového stalo. Asi si teď říkáte, že v tu chvíli je někdo vyrazí opravit, ale co když napadne tolik sněhu, že se nikdo nikam nedostane? To se sice už dlouho nestalo, ale jak říká jedno

z Murphyho pravidel: „Co je byť jen teoreticky možné, se jednoho dne určitě stane“. Podívejte se schválně, jaké byly srážkové úhrny při velkých povodních za poslední roky. Kdyby tolik vody spadlo v zimě, tak máme všude tolik sněhu, že si s ním silničáři neporadí ani za měsíc. A co kdyby po sněžení k nám příroda poslala od východu nějaký ten arktický vzduch, jak se často stává, ale opět v trochu extrémnějším provedení? Pak už by nevyjel vůbec nikdo, protože většina motorů velkých aut je naftových, a ty zamrzají již při -20°C . A komu by se taky chtělo ven, když by tam bylo třeba -30°C ?

Málokdo si uvědomuje, že pokud by opravdu došlo v zimě k delšímu výpadku elektrické energie, tak přestane jít i plyn, který k nám ženou elektrická čerpadla a nepoteče ani voda. Dokážete si představit, jak bude vypadat takový nevytápěný byt v paneláku, když bude venku hodně mrznout? Je-

dině místo, kde bude v tuhle chvíli aspoň trochu teplo, bude sklep. Ale příroda by mohla vytáhnout ještě jeden trumf, a sice prudké oteplení. Kdyby najednou roztálo tolik sněhu, tak žádná přehrada nemá šanci to vydržet a minulé povodně by už vůbec nestály za řeč.

Je to sice trochu moc „kdyby“ najednou, ale každý, kdo už strávil nějaký čas v přírodě, ví, jak nás občas dokáže překvapit. Nejlépe je to patrné na horách, kdy ačkoliv jsme obvykle vybaveni tím nejlepším outdoorovým vybavením, tak někdy jde doslova o život. A to by mohla být velká přednost horolezců. Každý má doma

nějaký ten spacák, stan a vaňič, se kterým by případné nástrahy přírody mohl zvládnout. Důležité ovšem bude, být tzv. „ve správný čas na správném místě“, protože teplý spacák doma je sice pěkný, ale v práci nebo na cestě v autě je vám celkem k ničemu.

Anebo bude vše jinak? Poslední dobou se internetem šíří zpráva, že 21. 12. 2012 v 11.00 hod. má nastat doba temna, která má trvat po dobu tří dnů, tedy absolutní tma, dokonce možná ani žádná gravitace, zvuky, totální výpadek elektřiny apod. Laboratoře NASA prý oznámily, že je v brzké době možný přechod skrz galaktické "nulové pásmo". Tato zpráva sice byla hned vyhodnocena jako HOAX (poplašná zpráva), ale

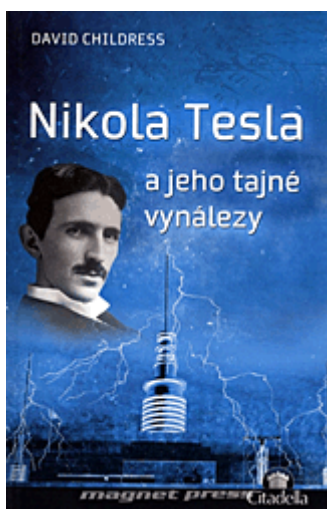

kdo ví?

Ať se stane cokoliv, byl bych hrozně rád, kdyby se něco stalo, protože to, co se děje momentálně v celém světě, je už dlouhodobě neudržitelné. Pokud jste si ničeho v televizních novinách nevšimli, nedivte se, v tomto typu zpravodajství se s takovými zprávami nesetkáte. Kdyby vás to přeci jen zajímalo, podívejte se např. na film Rozkvět (Thrive) z roku 2011, který současnou situaci ve světě výborně popisuje. Pokud si budete chtít ověřit některé základní teorie z tohoto filmu, najdete si na internetu informace o výzkumech Nikoly Tesly, který již více než před sto lety navrhoval využití tzv. „volné energie“ a jak s ním dopadl. Podobný osud stihl i jeho žáka Otise Carra a další, kteří se v minulém století snažili tuto technologii uvést do praxe. Současným propagátorem této technologie je íránský vědec dr. Keshe, který raději uprchnul do Bruselu, odkud své patenty nabízí zdarma všem vládám světa. Třeba je právě tento výzkum ono „světlo na

konci tunelu“, které nám nakonec otevře oči.

Jířa

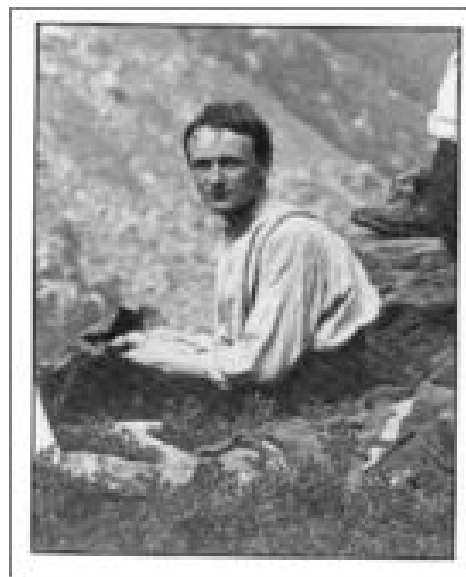
Pozvánka na Novoroční ráchání

Dne 1. 1. 2013 (čas a místo dosud nestanoveno) se bude konat oblíbená akce již 4. novoroční ráchání Horoklubu Chomutov bez ohledu na "konec světa" a jeho důsledky.

Osobnosti z historie Krušných hor (4. část)

Emanuel Strubich (* 31.ledna 1887 v Teplí-
cích ; † 7. února 1922 na Hinteren Karlesspitze ve
Stubaiských Alpách, pod lavinou při solo výstupu.

Strubich před první světovou válkou.

E. Strubich vlevo nahoře.

Emanuel Strubich, Franz
Goldberger, Tschackert und
Walter Hahn (v.l.) blicken aus
dem Winteraum der Vorderen
Seealpe/Allgäuer Alpen. Foto:
Deutsche Fotothek, Walter Hahn
1915

Ve své době náležel k nejlepším světovým lezcům. Pravděpodobně se mu podařilo jako prvnímu v Německu vylézt cestu obtížnosti 8.(UIAA 7-). Později žil v Drážďanech, kde se učil krejčím. Po vyučení moc zakázek nedostával a snad ani nescháněl. Stal se z něho tulák po horách. Jeho schopnosti se brzo projevily při prvovýstupu v Sächsischen Schweiz. Nejvíce se vyznamenává liniemi odvážně vedených cest. Jeho nejtěžší cesta, Westkante na Wilder Kopf, přešel v roce 1918 bez pevně osazeného jištění. V cestě je vytlačující stěna, kterou se musí lézt na tření. Dodatečně byla osazena dvěma kruhy.

Strubich se pohyboval i v Alpách, poprvé v roce 1919. Walter Flaig, zkušený horolezec, se kterým se setkal, se stal jeho partnerem v Alpách. V letech 1920-22 vylézá Strubich přes dvacet prvovýstupů a většinou sám hledá další možnosti pro prvovýstupy. Jeho nejznámější prvovýstup v Alpách je jižní stěna Drusenfluh v Rätikon. Cesta se dočkala druhého výstupu až v roce 1928. Strubich zemřel v lavině 7. února 1922. Bylo mu teprve 35 let. Výstup prováděl sám, pohřben byl hned druhý den.

- 2.11.** **Sokolčí u Krumlova** – Svinčo s EL Úbošem brousí krásná žulová skaliska na jihu Čech.
- 3.11.** Martin Jech obsadil na ME ve sportovním lezení mládeže v Gemozacu ve Francii 39. místo v lezení na obtížnost a 21. místo v lezení na rychlost.
- 5.11.** Ludvaz se Slívou řadí na **Citeře**.
- 9. – 11.11.** **Poslední slanění Horoklubu na Hubertusu**.
- 11.11.** Na **Jedláku** doladuje Párek cesty do průvodce. Chčije a chčije.
- 12.11.** Blagodan V**tatrách** pivopíč se opájí krásami nejmenších velehor světa. Více viz článek.
- 13.11.** **Jedlák** – pro změnu navštěvují Ludvik se Slívou.
- 14.11.** Svinčo s harémem na obhlídce **Rýzmburku** u Oseka.
- 17.11.** **Běh na jedlák** – Letošního Běhu (výšlapu) na Jedlák se zúčastnilo 13(převážně) členů klubu + organizační výbor. Vyhrál opět Jechhanger.
- Lehčí bouldering provozují Svinčo s ženou Květomilou na **Schneebergu** ve Fichtelgebirge.
- Sůlov** – Několik málo cest dává Ludvík Kostkatej u našich bratří na Slovači
- 17.-21.11** Pája s Janou, Davidem Fajtem a Joudou si užívají azuro a teplo v Arcu.
- 24.11.** Svinčo s Květomilou, Blagodan-pytličemholkyjakponožkyměničem a Leonidem v údolí Malé vody. Lehčí bouldering na skvosty oralsínského pralesa.
- Na posledním letošním závodě evropského poháru mládeže ve slovinské Kranji obsadil Martin Jech 33. Místo.
- 25.11.** **Loučná** – toulání po horách v okolí Loučné provozuje Párek. Mlha že není vidět na krok. Poté drobné polézání na **Rýzmburku**.
- 26. – 30. 11.** Jechhanger zůstává s kamarády z repre ve **Slovinsku**, kde v **Miší Peci** přelézá své další 8a.

Pro ty co to ještě nepostřehli: **Zima je tu!**
Takže namažte běžky a hurá do stopy!

